

Минаха още хиляди години; избухна страшна буря надъ морто. Вълнитѣ бѣсно блѣскаха, изровиха пѣськъ и тиня, и ги натрупаха на брѣга. На брѣга додоха рибари, видѣха изхвърлената съ пѣська жълта борова смола. Тя бѣ втвърдена като камъкъ. Нареккоха камъка *Кехлибаръ*. Отъ него направиха разни броеници и герданчета, а сжщо цигарета и други украшение.

Едно малко момче се спъна не пѣська у единъ голѣмъ предметъ, наведе се и го дигна.

„Гледай, татко“, извика момчето радостно „какъвъ кжсъ намѣрихъ; ще го продадемъ за петъ лева!“

Бащата взе кехлибарената буца, изми я отъ пѣська и тинята, и я погледна презъ свѣтлината.

„Много пари, дете, хиляди левове ще вземемъ за него!“, извика бащата зарадванъ, „това е голѣмо щастие! Вжтре сж две бубулечки, — една муха и единъ паякъ, — като въ стъкленъ гробъ. Ще го занесемъ на ученитѣ и тѣ ще платятъ за него много пари, защото две животни въ единъ кехлибаръ сж голѣма рѣдкость.“

Ученитѣ купиха кехлибара за много пари и го поставиха въ музея. Хората отиваха да го гледатъ и се чудѣха на кехлибара и на дветѣ животни въ него. Мухата и паякътъ бѣха вжтре и се виждаха ясно. Виждатъ се космитѣ на тѣлото имъ и какъ сж прострели крачка, когато сж умирали. Вижда се ясно, какъ тѣ сж мърдали да се изтъргнатъ отъ лепкавата смола, защото около краката имъ има отпечатыци отъ боричкане.

